

HON OCH HANS
HANS OCH HENNES
SAMT NILS

TIDIGARE

KAPITEL 1

HON OCH HANS

KAPITEL 2

HANS OCH HENNES

KAPITEL 3

HEMLIGHETER

KAPITEL 4

NILS (NISSE) OCH HANS

KAPITEL 5

DOLDA AGENDOR

(DETTA) KAPITEL 6

LJUVA SEXTIOTAL

Alf Gunnarson

MMXXII

KAPITEL 6

LJUVA SEXTIOTAL

Lika barn leka bäst.

FÖRORD

Senhösten 1962 var en händelserik tid. Under oktober och november var hela världens blickar riktade mot Havanna på Kuba, Kreml i Moskva och Vita Huset i Washington. Det hettade till ordentligt i det pågående kalla kriget, när Sovjetunionen, med Nikita Chrustjov i spetsen, fick för sig att man skulle förse Fidel Castro med raketbaser, från vilka kärnvapenbärande missiler kunde skickas iväg mot USA och andra, intet ont anande, länder. President John F. Kennedy höjde rösten några snäpp, satte igång en blockad mot Kuba och krävde att baserna omedelbart skulle skrotas. Efter ett par veckors parlamentering fick Nikita Chrustjov kalla fötter och skippade hela projektet, varvid världen andades ut, känslorna svalnade och det blev lite som vanligt igen, det vill säga någorlunda balans i stormakternas hotfulla mellanhavanden.

Sydafrika var mycket i fokus på grund av landets apartheid- politik. FN:s generalförsamling antog, det FN brukade anta, en resolution som manade till avståndstagande vad gällde samarbete med de sydafrikanska rasisterna i ekonomiska och militära ärenden.

Det var premiär för *Hylands hörna* i Sveriges Television den 3 oktober och ett par månader senare för *Fråga Lund*. Miljoner svenskar såg de där programmen, vecka efter vecka. Sveriges Radio startade ett program som kallades *Svensktoppen*, med – hör och häpna – Egon Kjerrman. Han sade sig sjunga hellre än bra, dock inte svensktoppslåtar, i vilka artisterna förväntades sjunga både gärna och bra.

Bildkavalkad, med sång av Brita Borg: *Ljuva sextiotal*
<https://youtu.be/IVmn7PmIchY>

/ Alf

Hans Olsson befann sig i Göteborg. Han var stationsskrivare och tågledare vid SJ trafikdistrikt och Nils Svensson, hans vän och trätobroder bodde i det stationssamhälle i norra Västergötland, där han alltid bott.

10 OKTOBER 1962:TELEFONSAMTAL MELLAN NILS SVENSSON OCH HANS OLSSON

- Hallå! Hej! Jag söker stationsskrivare Hans Olsson.
- Varför det? Har du inget viktigare för dig en dag som denna? Hej du!
- Jag kände på mig att du gått och suktat, dagarna i ända, efter lite skvaller från din barndoms hembygd.
- Såklart är det så. Jag älskar skvaller, där jag inte själv är inblandad.
- Du är inblandad, i alla fall indirekt.
- Låt höra!
- Jag träffade Hilde häromdagen. Minns du henne? Ha, ha.
- Min förmåga att förtränga är begränsad, så jag minns henne klart och tydligt. Det är Hilde Hansen vi talar om?
- Ja, det var henne jag träffade, på hennes hemmaplan, den där leriga plattan där järnvägen och kanalen råkar korsa varandra. Vet du vad Baltzar von Platen sa, när han kom dit första gången?
- Nej, det vet jag inte och jag är förvånad över att du vet. Troligen hittar du bara på. Du är en Luring. En oförbätterlig Luring. Nå?
- Han sa att platsen ifråga hade goda förutsättningar att bli Västergötlands och Sveriges Bagdad.
- Nu skämtar du med mig, din Skojare! Jag vet var varenda jäkla station och hållplats i Sverige är belägen men geografin i Asien är mig rätt främmande. Ligger Bagdad i Iran?
- Rätt till sjuttiofem procent. Irak!
- Vad menade kanalchefen? Vad var likheten? Är det lerigt i Bagdad eller har de också en färja som heter Lina? Ha, ha.
- Likheten kommer att uppdagas i framtiden, stod det i den artikel jag läste. Det är mycket man inte förstår och mer blir det för varje år som går. Kan du fatta vad ryssarna har på Kuba att göra?

- De vill hålla Fidel Castro på gott humör och testa amerikanarnas tålamod. Kennedy, verkar ändå att veta vad han vill. Han kommer att reda ut det där.
- Så är det nog. Men vi kom långt bort från ämnet. Hilde sa någonting som gjorde mig förbryllad.
- Hon är bra på det. Mig förbryllade hon många år och kulmen var förstås hennes hemliga studier. Än mer förbryllande var det att hon tog examen och bara ett halvår senare blev lantbrukare.
- Ja, det var oväntat. Hon bytte ju liv med sina föräldrar.. De övertog hennes trerummare i tätorten och hon flyttade ut till gården.
- Ja, det var på försommaren 1959. De gjorde sig av med djuren och sedan gav hon i all boskapskötsel fanen och började odla solrosor.
- Inte bara (solrosor) väl?
- Nej, hon satsade på vete och solrosor. Jag tror hon nämnde 15 hektar och det är ganska många fotbollsplaner det.
- Trettio!
- Vad då trettio?
- Fotbollsplaner.
- Hur vet du det?
- Huvudräkning: En fotbollsplan: halva hektaret Trettio planer: femton hektar.
- Men då är de utan läktare, fotbollsplanerna.
- Ja, så klart. Med läktare blir det färre fotbollsplaner. Kanske tjugofem. Fördelen med solrosor är ju att man inte behöver läktare. Ingen vill betala inträdesavgift för att sitta och glo på växande solrosor.
- Det har du rätt i. Men nu får du ursäkta. Jag har ett möte om en halvtimme, så vi måste avsluta detta samtal. Jag ringer nån gång och berättar för dig om några original i Hallsberg.
- Ja, gör det, Men du: odlade de mycket solrosor i Närke?
- Vet inte. Det var nog mest gnällvete, tänker jag. Hej då!

- Hej, hej!

Efter halvåret i Stockholm med föreläsningar åtta timmar om dagen kom Hans Olsson till Hallsberg på sommaren 1958 och "en gång Hallsberg, alltid Hallsberg", som en hemmablind närking formulerade det. Fast Hans var inte kvar där på hösten 1962, Han hade flyttat till Göteborg det senaste årsskiftet och blivit tågledare vid därvarande trafikdistriktsexpedition.

Hemorten och lägenheten hade Hans lämnat för tre år sedan. Han hade kvar sin lilla gröna bil och den var honom kärare än någonsin. Då och då tog han en sväng till föräldrarna och vid sådana tillfällen brukade han även hälsa på sin vän Nils (Nisse) Svensson. Avståndet till och från hans barndoms och ungdoms (och lite till) trakter var i Hallsberg ungefär en timme och i Göteborg tre timmar, om han nyttjade sin Fiat 500 - och det gjorde han. Att åka tåg i första klass var gratis men det var bekvämare och än mera förstklassigt med bilen, tänkte och tyckte Hans.

Hans och Hilde hade glidit ifrån varandra när han var i Stockholm och hon i Lund, för att fullfölja och avsluta sina studier. Mötena och telefonsamtalen blev allt mera sällsynta och så småningom hade de inget att prata om. De var överens: de hade sitt samliv bakom sig. Kanske var de vänner, kanske var de före detta par, kanske var de bara varandras dåliga samvete, av det skälet att de misslyckats att hålla ihop och vårda sin samvaro.

HANS, NILS OCH ANNA MARIA

P lötsligt en dag – det var i oktober 1960 - dök det upp en kvinna hos Nils Gustaf Svensson. Hon presenterade sig som Anna Maria Magnusson och till sin egen förtjusning och Nils förvåning meddelade hon kort och gott att hon var Nils kusin. Deras pappor var bröder. Anna Maria frågade inte ens om Nils hade tid att lyssna på hemmes berättelse. Hon förutsatte att han omöjligen kunde ha något viktigare för sig den dagen än att umgås med sin kusin. Nils var inte den som föll i farstun i första taget och han lät saker och ting som han planerat den dagen bero. Han lyssnade och log, lyssnade än mer och leendet blev allt bredare ju längre samtalet varade.

Det tog fem minuter. Därefter kände Nils att han gillade sin kusin. Det visade sig att de var rätt lika, såväl till utseende som karaktär, om man inskränker den senare egenskapen till att gälla sättet att tala, sättet att röra sig och sättet att ha humor. Anna Marias berättelse var i korthet denna: hon föddes i Göteborg

1927 som så kallad oäkta dotter till en ogift småskollärlarinna vid namn Elsa Amanda Persson, adopterades bort som spädbarn till Ernst och Elin Magnusson i Vänersborg. De nya föräldrarna hade inga egna barn och de var till åren komna (båda i femtioårsåldern). Ernst Magnusson var taxiförare och hustrun hemmafru. Anna Maria hade haft en lycklig, om än något ensam, barndom, senare skolgång i staden. Mamman var allmänt klen och sjuklig och pappan hade drabbats av demens i sjuttioårsåldern, så Anna Maria hade stannat i hemmet och vårdat sina adoptivföräldrar så länge de levde. Pappan gick bort 1957 och mamman två år senare och så satt hon en vacker dag i en lägenhet i Vänersborg och funderade på vad hon skulle göra resten av sitt liv.

Trettiofyra år ung fick hon arbete på Saab:s bilfabrik i Trollhättan. Hon flyttade dit och det var där hon befann sig i livet när hon kom till Nils och presenterade sig. Styvföräldrarna hade berättat för Anna Maria att hon var adopterad först när hon var i artonårsåldern och hon hade mottagit beskedet med ett stort mått av jämnmod samt bestämt sig för att senare i livet ta reda på släktsammanhangen. När hon blivit ensam tog hon genast itu med frågorna kring sitt ursprung. Hon kontaktade en släktforskare som efter en tid försedde henne med alla data. Det visade sig att hennes far var avliden, medan modern fortfarande bodde i Göteborg och var en ensamstående, äldre, ännu aktiv, småskollärlarinna. Anna Maria skrev brev till modern, fick ett artigt svar. Mor och dotter träffades i Göteborg, fann tycke för varandra och träffades därefter regelbundet.

Anna Marias far, Karl Erik Borg, var, som dottern, född utom äktenskapet. Hans mor, Alexandra Borg, var en ung servitris på ett av de mera kända hotellen i Göteborg. Fadern fanns noterad som okänd, då Karl Erik föddes men kyrkans födelsebok hade senare kompletterats med anmärkningen, att Karl Johan Persson (med födelseår och hemvist) erkänt sig vara fader till Alexandra Borgs enfödde son. Denne Karl Johan Persson hade två inomäktenskapliga söner, Nils Gustaf och Johan Olof Svensson, varav den först nämnde var vår Nisses far och den andre var farbrodern som grävde guld i USA.

Men nu var Anna Maria således hos sin kusin och det råkade vara så att Hans Olsson, med sin gröna Fiat 500, kom dit just den eftermiddagen. Hans erbjöd sig att komma igen en annan gång, vilket Nils bestämt avvisade. Nils presenterade Hans som varande hans bästa vän, näst efter mopeden, vilket Hans kvitterade med att Nils var en Luring, som man inte tog där man satt

honom. Efter diverse utvecklingar i detta ämne (om vänskap och sånt) tillbringade de tre resten av eftermiddagen tillsammans.

Senare berättade Hans och Anna Maria för varandra och för en begränsad vänkrets att deras möte hos Nils var det mest omtumlande de upplevt. De drabbades av varandra så till den grad att tiden stannade, sa de. Allt som varit, var med ens oviktigt. Slumpen hade fört dem samman och från och med nu var de ämnade att vara med varandra resten av sina liv.

- Vet du att du hade en farbror i Amerika? Nils ställde frågan liksom i förbigående.
- Ja, det är klart att jag vet. Jag vet allt.
- Då vet du också att han inte var helt barskrapad när han lämnade in.
- Det visste jag däremot inte. Jag har inte fått tillgång till den amerikanska taxeringskalendern men jag vet vad han hette och jag vet mellan vilka år han levde. Han var ogift och han hade inga barn.
- Rätt och riktigt. Men han hade ett brorsbarn. Så var det till dags dato men nu har det visat sig att han i själva verket hade två: du och jag. Du är berättigad att få hälften av arvet retroaktivt.
- Det var värst! Så jag ska få en summa pengar. Är det så du menar?
- Ja, det är det jag säger.
- Hur mycket handlar det om? Ryms det på min sparbanksbok i Postbanken? Ha, ha.
- Det beror på. Det handlar om några miljoner.
- Kronor?
- Dollar, om du så vill.
- Du skojar?
- Nej, jag skojar inte.

Hans flikade in:

- Ser du bilen här utanför? Den lilla röda.
- Ja, jag ser den lilla röda skönheten och den gröna. Ni har god smak, gossar! Jag håller på att spara till en Saab, jag.

- När jag får råd ska jag också skaffa en Saab. Det är en dröm, sa Hans.
- *Drömmar av silver, drömmar av guld. Betala kontant, så står du ej i skuld. Var lite varsam och smutta när du dricker. Spara på slantarna tills spargrisen spricker. Förlåt!*

Nils erbjöd sina gäster att stanna över natten och båda tackade ja, eftersom de var lediga dagen efter. Så erbjöd sig Anna Maria att gå ut och handla middagsmat och det gav Nils och Hans en halvtimme för sig själva, då de kunde utvärdera dagens händelse. De var överens om att de befann sig mitt i en händelse, vars omfattning var svår att överblicka. Något stort hade hänt.

Fortsättning på sidan 11.

BONDE MED STUDENTBETYG

Trettio år gammal/ ung hade Hilde, som vi vet, blivit lantbrukare. Hon hade bosatt sig i det hus där hon vuxit upp och hon sysslade nu med sådant som hon sett föräldrarna göra, om än med andra redskap och annan inriktning. Hon hade flyttat hem för gott, som hon kände det.

Hilde funderade: de tre åren, då jag studerade var nog mina lyckligaste, än så länge i alla fall. Det var nöjsamt från början till slut. Jag minns hur spännande det var med de första breven från Hermods. Nog var det trösklar att passera och nog kändes det ovant att plugga. Men som tidsfördriv var det oslagbart. Efter ett tag kände jag mig som en skolelev igen. En ambitiös skolflicka som fann behag i att lära sig saker, att förstå sammanhang och formulera kvitton på sina nya kunskaper i returpost till Hermods. Ja, det var sannerligen en härlig tid. Och som grädde på moset, fick jag gå på kondis oftare än jag egentligen ville.

Så var det ju Ola. *Mors lilla Ola!* Hilde tänkte: den underbare Ola Larsson, som hade så mycket tålamod med henne. Och hans mamma, som var så behagligt rar att umgås med. Att få sitta ner med de båda och bara prata var behagligt, på gränsen till underbart. Det var så mycket god värme och så harmoniskt. Hilde log och kände sig väl till mods.

Ola Larsson hade studerat i Lund på 1940- talet och där hade han, tillsammans med tre kompisar, ägnat en hel del fritid åt musik. De fyra, som kallade sig *Ola, la*, spelade mest för eget nöjes skull men några publika framträdanden blev det också. De repeterade hemma hos Ola, i hans hyresrum hos en änka med ett litet hus i utkanten av Lund. Tanten var heldöv, så hon hade vare sig nöje eller besvär av deras musicerande.

Kvartetten *Ola, la* upplöstes av praktiska skäl, när de studerande spelmännen gav sig ut i livet, för att förtjäna sitt levebröd. Det var två gitarrister i kvartetten, varav Ola var den ene samt en pianist och en med musettedragspel. Den senare hade franskt påbrå på mödernet, vilket kan ha påverkat hans instrumentval. *Ola, la!* Vid enstaka tillfällen tog Ola Larsson numera med sig gitarren till skolan och lekte trubadur, sittande vid katedern. Eleverna gillade det där. Det var verkligen välkomna avbrott i vardagslektionslunken.

Döm om Hildes förvåning, när Ola Larsson, med gitarr, uppenbarade sig hos henne på gården en eftermiddag, i augusti 1959. Han hade förstått att Hildes förhållande med Hans Olsson höll på att ebba ut och nu tog han chansen (igen) att fria till henne. Han hade skrivit en visa med Evert Taubes (med fleras) kända *Min älskling, du är som en ros*, som förlaga och den framförde han stående nere i trädgården, medan Hilde befann sig på andra våningens balkong. Båda var mycket medvetna om Romeo och Julia- konceptet och hade svårt att ta framförandet på allvar. Olas visa var fylld av tvetydigheter och roliga vändningar. Hon stod där uppe och gapskrattade medan han, uppmuntrad av hennes sinnesstämning, gjorde ett strålande framträdande. Han kallade för övrigt sin visa för *Min älskling, du är som en solros*.

HEMMA HOS HILDE: 28 OKTOBER 1962

Hilde och hennes gamle läromästare hade fortsatt att ha kontakt med varandra efter hennes studentexamen. Inte så att de gick på bio tillsammans eller på kondis. Det var mest slumpmässiga möten, på torget, i matvarubutiken, på banken eller på gatan. Inga bestämda träffar.

Den här gången hade han ingen gitarr med sig, den gode Ola. Han kom vid tvåtiden på eftermiddagen och han medförde en bukett röda rosor. Han kom inte oväntat. Tvärtom. Hilde hade ringt till honom en vecka tidigare och frågat om han och hans mor ville komma ut till henne på söndagseftermiddagskaffe. Han hade tackat ja utan att tveka men sa samtidigt att modern skulle resa till släktingar i Stockholm den helgen, så hon fick nöja sig med *Mors lilla Ola allena*. Hilde visste inte att han var medveten om sitt smeknamn, snarare öknamn, rättade hon sig själv och hon rättade sig även beträffande sin slutsats. Det är klart att han visste. Hilde tyckte i alla fall att det var lite kul att han talade om sig själv på det sättet. Olas iver att få komma var inte att ta

miste på och Hilde anade att han till och med ville komma ensam. Det vill faktiskt jag också, tänkte hon och log. Så kom han då, adjunkt Larsson, i egen bil av märket Volvo och han var faktiskt lite nervös, vilket inte var likt honom men han var full av tillförsikt, vilket var en helt normal känsla för honom..

- Tittade du på Hylands hörna i onsdags?
- Hylands hörna? Jag? Hon blev överraskad av frågan. Nej, för att ta del av sådana nöjen måste man ha en teve samt ha betalat en saftig licens, har jag förstått.
- Men kära barn! Han ångrade genast sitt tilltal. Kära du! Har du ingen teve. Varför har du inte det?
- Jag har en radio. Den tar mindre plats.
- Så sant, så sant. Men du verkar inte vara trångbodd direkt. Fröken Hansen är nog lite snobbig, tänker jag. Vill markera att hon minsann inte är någon småborgerlig typ som sitter och glori på teve, när man kan vara nyttig i stället. Ha, ha!

Båda skrattade. Hilde hämtade sin teve- kanna med kaffe och tilltugg som var på gränsen till rikligt.

- Nu tänker du påtala det faktum att jag har en teve- kanna, men ingen teve. Strunt i det! Jag minns plötsligt något: det var Mors Dag och du kom till kondiset en timme före stängningsdags och där satt du i ett hörn och smörjde kråset och hade inte en tanke på din mamma. Du hade en plan den gången.
- Jag minns det också. Det är ett smärtsamt minne. Jag blev avisad. Jag frågade rakt på sak om du hade en fästman,
- Och jag svarade att så var fallet och du lovade att vara min vän och ingenting annat.
- Ett löfte som jag hållit. Inte sant?
- Det är sant men du har samtidigt antytt då och då att du gärna skulle vilja avbryta den vänskapen och fortsätta med en mer intim samvaro.

Såg hon en lätt rodnad över adjunktens renrakade ansikte? Hon fortsatte:

- Varför har du inte ställt den där frågan igen?

- Vilken fråga?
- Om jag har en fästman.
- Oj då! Ja, varför har jag inte det? Så otroligt oföretagsam jag varit. Och är. Fröken Hansen syns vara i full färd med att försöka förföra en oskuldsfull, fattig munk – förlåt: adjunkt, menade jag - mitt på blanka eftermiddagen. Låt oss se denna sak ur olika synvinklar, så att vi inte förhastar oss och gör något vi senare får ångra.
- Förhastat! Ha, ha! Du låter som den magister du är. Hon härmade hans röst: *Låt oss se denna sak ur olika synvinklar* - - - Ha, ha! Ola, la! Det är din lediga dag. Koppla av! Du har ett liv att leva!
- Fröken! Får jag betala! Nej, jag skojar. *Min solros, du är som en öppen bok, en nyuppslagen text! Ja, som ett underbart glas, konkavt eller konvext, min älskade du är.*
- Vilken fin sångröst du har! Jag blir rörd.
- Den sköna förförerskan rördes till tårar av hans tafatta försök att framföra sitt hjärtas innersta tankar. Jag älskar dig Hilde!
- Tack Ola! Dina känslor är i viss mån besvarade.
- I viss mån. Du är en kvinnlig variant till en viss von Kulneff i Fänrik Ståls sägner. Du *kysser och slår ihjäl med samma varma själ*. Fast det förstås: någon kyss har du inte erbjudit din tillbedjare.
- Mitt på eftermiddagen? En kyss? Hur skulle det se ut? Det skulle komma ut till folk i stugorna. Det skulle stå i lokalbladet: *Amorös adjunkt söker bonde som fru*. Är vi riktigt kloka, du och jag, Ola?
- Nej, vi är galna. Vi är helt galna. I varandra.

Han reste sig, för att omedelbart falla ner på knä framför henne.

- Hilde Hansen! Vill du gifta dig med mig?
- Ja tack!

Det var korta dagar vid den tiden på året. Skymningsljuset hade sakta men säkert förbytts i mörker och Ola tittade på sin klocka.

- Jösses! Den är halv sju. Mammans tåg kommer om en kvart.

- Då får du lägga på ett par kol, Ola. Sköt om dig och hälsa svärmor in spe så gott!
- Tack Hilde. Vi hörs. Snart!

DECEMBER 1962 OCH FRAMÅT

Hilde Hansen (34) och Ola Larsson (42) gifte sig på nyårsafton 1962. Det var en enkel kyrklig tillställning med fem personer inblandade: prästen, brudparet och bröllopsvittnena, den numera pensionerade rektorn för realskolan samt dennes hustru. Ola flyttade in hos Hilde på gården som låg en kvarts timme (med bil) från tätorten. Olas mor jublade återhållsamt och flyttade till Skåne, där hon hade en syster och hennes familj samt vänner från förr att umgås med. Realskolan var dömd att bli nedlagd men Ola hade försäkrat sig om att få en tjänst på den närbelägna stadens läroverk. Hilde och Ola Larsson kände sig som nybörjare och trivdes med den känslan.

Hans Olsson och Anna Maria Magnusson hade gift sig vid midsommartiden 1962. De bodde nu i Göteborg, där Hans var stationsskrivare och tågledare på SJ: s trafikdistrikt och Anna Maria anställd av Volvo, men för närvarande mamma- ledig. Deras barn väntades i mitten av januari 1963. De hade numera en Saab av senaste årsmodell och med denna förflyttade de sig i närområdet, medan längre resor företogs med tåg. De hade fribiljetter i förstra klass och Anna Maria älskade att åka tåg och Hans hade numera inte heller något emot det färd sättet, sa han. Han var ju, trots allt, järnvägare.

Nils Svenssons liv fortsatte som om ingenting hänt. Hans enkla, ordentliga liv var fyllt av frihet att göra det som föll honom in. Han hade blivit av med halva sin förmögenhet, vilket glädde honom ofantligt. Han var i färd med att överlåta affären till föreståndaren för densamma, den unge Joakim Berg. Denne kilade stadigt med sitt affärsbiträde, den alltid glada och levnadsglada Karin Bergman och de två flyttade så småningom in i lägenheten ovanför handeln

Konsum- Kalle och hans hushållerska flyttade till Charlottenberg i Värmland, där Kalle ägnade resten av sitt liv åt gränshandel i båda riktningarna. Hans hushållerska sade efter en tid upp sig och flyttade till Örebro. Hennes efterträderska höll Kalles hus i ungefär samma skick som företräderskan, dock

att hon var betydligt yngre och mera återhållsam i sitt uppträdande, mot såväl sin arbetsgivare som den allmänhet hon kom i kontakt med.

Den Konsum- butik som varit Kalles hemmaplan i ett par decennier lades ner i mars månad 1963. Därmed var Joakim Berg och hans sambo, Karin Bergman, ensamma, herre och dam, på den täppa som omfattade dagligvaruhandel i järnvägssamhället och omnejden.

Fortsättning på sidan 17.

Här (och tidigare, sidan 10- 11) bilder från 1962.

01 JANUARI 1963

Det hade fallit en decimeter snö under natten. Nils Svensson satte sig ner i sitt kök med en kopp elva- kaffe i handen. Radion stod på och allt var i sin ordning. Telefonen ringde.

- Hej Nisse! Gott nytt år!
- Hej Hans! Tack detsamma! Pigg och nykter?
- Absolut! Jag inleder året med att vara ledig tre dagar. Kan det bli bättre?
- Det är rätt åt dig. Självt är jag ledig det närmaste halvåret, så jag klagar inte jag heller. Har du avgett några nyårslöften?
- Ja. Två.
- Vill du berätta? Jag har inte lovat mig själv eller omvärlden något speciellt, jag.
- Det första: jag ska sluta att köpa Aftonbladet.
- Och det andra?
- Jag ska köpa Expressen i stället.
- Modigt på min ära. Mycket modigt. För övrigt har jag inga synpunkter.
- Vi undrar om du vill komma och hälsa på oss någon dag.

- Gärna det. Passar det i morgon? Nej, jag skojar. Vi tar det lite längre fram, när järnvägen är farbar. Det verkar gå trögt för närvarande.
- Ja, vi har haft en del problem, på grund av snön. Men från det ena till det andra: tror du att John F. Kennedy hade ihop det med Marilyn Monroe?
- Vilken vändning! Hur kom du att tänka på det?
- Jag vet inte. Fast det vet jag: jag satt och bläddrade i en gammal veckotidning häromdagen och påmindes om att skönhetsdrottningen tog sitt liv i somras. Men glöm det! Det känns inte viktigt.
- Pojke eller flicka?
- Förlåt!
- Du kanske har glömt det. Men ni ska faktiskt få ett litet barn snart. Pojke eller flicka?
- Aha! Hur skulle jag veta det? Men Anna Maria tror att det är en pojke.
- Det tror jag också. Jag är till och med rätt säker. Ska vi slå vad?
- Nej, vet du vad! Det är mot mina principer att spela om pengar.
- Vem har talat om pengar? Vi kan bara gissa och sen kan vi konstatera att jag hade rätt.
- Du är dig lik, Nisse. Ska du aldrig bli vuxen?
- Jag hoppas inte det. Vet du att Hilde har gift sig?
- Har hon gift sig? Med vem då? Och varför det?
- Hon gifte sig i går med sin gamle lärare.
- Var du med?
- Nej. Det var det lilla formatet. Inte ens föräldrarna fick den äran.
- Jasså, du. De gifte sig till slut, Hilde och Ola Larsson. Jag ska ringa till Hilde och framföra mina personliga gratulationer.
- Då blir hon glad.
- Tror du det?

- Ja, det tror jag. Hälsa från mig!
- Det gör jag. Hej då!
- Hej! Hej!

SAMMA DAG: HANS TELEFONSAMTAL TILL HILDE

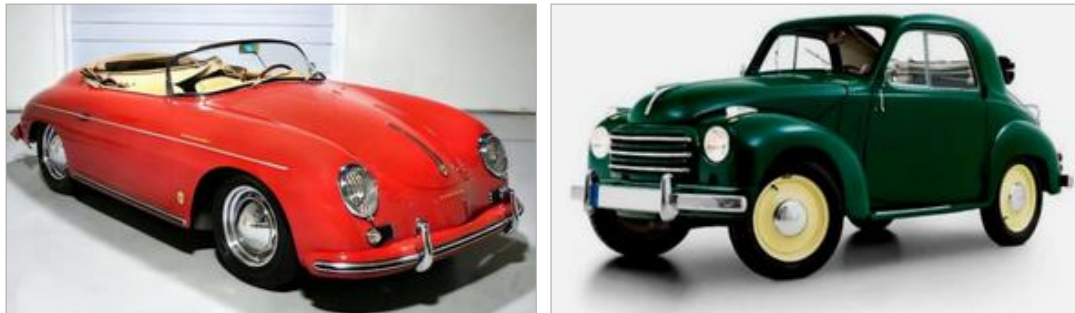
Det var Ola Larsson som svarade i telefonen. Hans var på vippen att be om ursäkt för att han ringt fel nummer men samlade sig snabbt och sa:

- Jag heter Hans Olsson. God eftermiddag och gott nytt år! Kan jag få tala med Hilde Hansen – förlåt: Hilde Larsson?
- Ja visst. Hon kom just in genom dörren.
- Hilde här. Vem där?
- Hans. Det är Hans. Minns du mig?
- Hej Hans. Vad glad jag blir.
- Jag vill bara gratulera. Jag pratade med Nils och han berättade att ni gift er, du och Ola Larsson. Jag är verkligen glad för er bådaskull.
- Tack Hans. Tack från djupet av mitt hjärta. Jag önskar också dig och din familj all lycka i framtiden..
- Tack Hilde. Livet är fyllt av händelser, där vi deltar med liv och lust en tid, tills nya händelser styr oss i en riktning som vi inte kan värja oss mot. Det är bara att följa med.
- Ja. Om framtiden vet vi bara att den kommer. Vi vet inte vad den har att erbjuda. Gott nytt år!
- Gott nytt år, Hilde! Sköt om er! Hej då!
- Hej, hej!

Ett nytt år låg i potten. Vem skulle spela med och vem skulle säga pass? Vem skulle vinna och vem skulle förlora? Det visste man inte men en sak är säker: folk ville varandra väl, i alla fall i stort sett och i allmänhet. *Ansvarstagande, respekt för varandras åsikter och viss rättvisa, trots allt*, var honnörsord vid den tiden.

Drygt tre veckor in på det nya året vann Erik Carlsson *på taket* Monte Carlo-rallyt. Och vad körde han för bilmärke? Saab såklart. Ewy Rosqvist vann

förresten damklassen i Monte Carlo. Kanske körde hon också Saab. Kanske var det något annat märke, dock inte Porsche eller Fiat. I alla fall inte Porsche. Möjligen Fiat. Nej, troligen inte!

I den ovissheten avslutas detta verk den 5 september 2022.

/ Alf

A handwritten signature in red ink, appearing to be 'Alf', is written over a horizontal line.